

tilfældet begyndte. Hvad jeg vil spørge om, er: Hvorledes gaar det nu med Arbejdere, der rammes af Ulykker, og som ganske vist faar sig tilkendt baade Dagpenge og Erstatning, men som ikke er forsikrede af Arbejdsgiveren, naar denne selv mangler Evne til at betale de Dagpenge og den Understøttelse, som han er pligtig til? Skal disse Medlemmer være ganske afskaaret fra at faa Understøttelse? I Henhold til Ulykkesforsikringslovens Bestemmelse begynder Understøttelsen jo nemlig aldrig paa Grund af den svigtende Evne hos Arbejdsgiveren, men Sygekassen kan fornuftigvis heller ikke, da den har indrettet sig paa anden Vis, paatage sig Pligten. Burde det ikke være saaledes, at Staten paatager sig Pligten til at betale i de Tilfælde, hvor Staten ikke har vaaget over, at Arbejdsgiveren gør sin Pligt og forsikrer eller selv er i Stand til at sikre Arbejderen?

I § 27 er der Tale om Valg af Sygekassenævnet. Jeg synes, at Valgmaaden er noget indviklet; der staar: „Valget sker skriftligt. De nærmere Bestemmelser, saasom om der skal vælges gruppevis og da hvorledes, om Antallet af Nævnets Medlemmer samt om Udbetaling af Dagpenge og Vederlag for Rejseudgifter til Nævnet m. m., fastsættes af Indenrigsministeren“. Hvorfor er Spørgsmaalet om, hvorvidt der skal vælges gruppevis, og om, hvorledes der skal vælges, stillet saa indviklet op her? Hvorfor ikke ligefrem indføre almindelig Valgret i dette Forhold? Jeg synes, den højtærede Regering, der holder paa Princippet almindelig Valgret til Staten, ogsaa burde indføre almindelig Valgret paa et Omraade som dette, hvor det gælder at skabe et Nævn, en Slags Tillidsmænd for de mange Tusinde Sygekassemedlemmer.

I § 32, 2det Stykke, findes der en Bestemmelse, som jeg ogsaa vil henlede Opmærksomheden paa. Der staar: „Undlader en anerkendt Sygekasses Bestyrelse i rette Tid at efterkomme de Forpligtelser, der er foreskrevne i nærværende Lov, skal Indenrigsministeren efter Sygekasseinspektørens Indstilling kunne paalægge de forsømmelige under en daglig eller ugentlig Bøde at opfylde deres Pligt. De saaledes ikendte Bøder inddrives ved Udpantning...“ Jeg vil tillade mig at spørge: Er det Meningen, at man med denne Paragraf vil skræmme Folk fra at paatage sig Hvervet som Sygekassebestyrelser? Jeg beder ærede Medlemmer erindre, at her er der ikke Tale om nogle vellønnede Papirfabriks- eller Sukkerfabriksbestyrelser

eller deslige, men her er Tale om fattige Arbejdere, som ved Siden af deres daglige Gerning paatager sig det ganske ulønnede Arbejde at sidde som Bestyrelse for en Sygekasse, og saa sker der maaske det, at Formanden eller Kassereren eller et Forretningsudvalg, eller hvad det nu kan kaldes, forsømmer en eller anden Pligt, ikke opfylder, hvad de skal med Hensyn til Indsendelse af Meddelelser til Sygekasseinspektøren o. desl., saa siger Sygekasseinspektøren: I 7—8 Mand skal idømmes saa og saa stor en Bøde hver, og han gør Indstilling herom til Indenrigsministeren, denne stadfæster Bøden, som disse fattige Mennesker ikke kan betale, og saa bliver de udpantede. Jeg synes, det er ganske urimeligt at indføre den Slags skræmmende Bestemmelser i en Lov om Sygekasser. Hvis der er Steder, hvor man mener, det er nødvendigt at have strenge Bestemmelser om Pligten til Indsendelse, bør det fornuftigvis være overfor de i Administrationen af Sygekasserne ansatte lønnede Funktionærer og i mindre Grad overfor de Bestyrelser, der ganske vederlagsfrit paatager sig et mange Gange meget betydeligt Arbejde.

Nu har jeg nævnt forskellige Skyggesider ved Lovforslaget, men jeg vil dog ogsaa pege paa et enkelt Punkt, hvor der er vist en vis Flothed, nemlig § 26. Her foreslaar man, at Sygekasseinspektørens Løn skal forhøjes med 1,000 Kr. om Aaret. Jeg har skam ikke noget imod, at Sygekasseinspektøren faar højere Løn. Det Udvalg, der har været nedsat af sagkyndige Sygekassemedlemmer og andre, har foreslaaet, at hans Løn skal forhøjes med 500 Kr., men paa det Omraade er Ministeren gaaet den modsatte Vej af den, han er gaaet paa andre Omraader. Der har han sagt: 500 Kr. er skam for lidt, han skal have 1,000 Kr., men paa de Punkter, hvor det drejer sig om Fordele for de ubemidlede Medlemmer af Sygekasserne, og hvor Udvalget har gjort en eller anden Indstilling, har Ministeren sagt: Ja, det er meget godt med de Indskrænkninger, I har gjort, men jeg vil gøre dem dobbelt saa store. Jeg indvender, som sagt, ikke noget imod, at Sygekasseinspektøren faar denne Løn, det maa i alt Fald blive Udvalgets Sag at drøfte det nærmere; her peger jeg kun paa det karakteristiske i, at der her er vist en vis Flothed fra Ministerens Side, medens han paa de fleste andre Steder har været alt andet end flot, hvor det drejede sig om de ubemidlede Sygekassemedlemmer.